

Moviments

Edita: Federació de Moviments diocesans - Bisbat de Vic <http://www.federaciomoviments.org> Núm. 24. Juny 2011

Cristià - Frater - Mvt. Cristians de Pobles i Comarques

“Fem xarxa: descobrim quines comunitats tenim al nostre voltant”

Proposta de Fil conductor de tots els moviments de la Federació per al curs 2011-2012

Tots nosaltres formem part de diverses comunitats, algunes d'elles ens toquen per la fe: el propi moviment, la parròquia, la diòcesi, i altres per la nostra presència en el món. Volem reflexionar sobre el nostre paper en cadascuna d'aquestes comunitats començant per les d'Església, és a dir, totes aquelles en les que és bàsic el coneixement i vivència de l'Evangeli (Eucaristia dominical, grups d'estudi d'Evangeli i de Revisió de Vida, etc...) però no volem oblidar la resta de comunitats amb les que ens relacionem per motius familiars, professionals, socials i culturals.

OBJECTIUS:

- 1) Aprofundir el sentit de formar part d'una petita comunitat (el nostre grup) dins la gran comunitat que és l'Església.
- 2) Descobrir els diferents grups vius que tenim al nostre entorn començant per aquells que són molt vinculats a l'Església i continuant per la resta de grups de tipus social, polític, cultural.
- 3) Descobrir com podem anar creant una xarxa de relació amb totes aquelles comunitats que tenim més a prop, afavorint l'acolliment mutu i propiciant espais de diàleg i trobada que ens permetin anar construint entre tots el Regne de Déu.

Concili Vaticà II: majoria d'edat dels creients (2)

A l'Església catòlica existeix la jerarquia i el laicat, o sigui els bisbes i preveres al servei dels fidels cristians. Aquesta distinció es va endurir durant segles donada l'estructura piramidal de la mateixa societat i per una forma d'organitzar-se l'Església que s'hi adaptava.

L'adveniment de la democràcia des dels segles XVIII i XIX per una banda, i el redescobriment de l'Evangeli com una proposta comunitària en la que tota autoritat és un servei, han anat preparant una visió de l'Església com a Poble de Déu, Cos de Crist i Temple de l'Esperit Sant. D'aleshores ençà, ja és un anacronisme identificar l'Església amb la jerarquia.

El Concili Vaticà II va fer el pas decisiu, En el Decret sobre l'Apostolat dels laics es descriu aquesta unitat en el Poble de Déu, la diversitat de serveis i la tasca comuna de tots els cristians. Els que anomena laics i laiques (paraula no menys sagrada que la de jerarquia, ja que "laos" significa Poble), són els capdavanters de la missió de l'Església en el món. Així ho expressa en el seu número 2:

"En l'Església hi ha diversitat de ministeris, però unitat de missió. Als apòstols i als seus successors fou donat per Crist l'encàrrec d'ensenyar, santificar i governar en nom i pel seu poder. I els laics, participants de les funcions sacerdotal, profètica i reial de Crist, compleixen la part que els correspon en la missió del Poble de Déu en l'Església i en el món. Practiquen realment l'apostolat amb el seu treball per a l'evangelització i la santificació dels homes i per a amarar i completar amb esperit evangèlic el pla de les realitats temporals, de manera que la seva activitat en aquest ordre doni clar testimoni de Crist i serveixi a la salvació humana. I, com és propi de l'estat laical viure enmig del món i dels afers seculars, ells són cridats per Déu a practicar, a tall de llevat, fervents d'esperit cristià, el seu apostolat en el món".

El gran salt qualitatiu, del qual encara no s'han tret totes les conseqüències, és el paral·lelisme, dins la distinció, que es fa entre els successors dels Apòstols (els bisbes i d'alguna manera els preveres) i els fidels cristians.

Es parla de les tres funcions que es refereixen a Jesucrist:

- la profètica (que és ensenyar la doctrina de l'Evangeli dins l'Església)

- la santificació (especialment a través dels sagraments)
- la de governar (responsabilitat d'ordenar el conjunt de la vida de l'Església a la seva finalitat).

Fins aleshores es tendia a dir (i a practicar): els únics que són actius en aquestes tres funcions són els membres de la jerarquia. El poble, els cristians, o els laics, serien purs receptors pas-sius d'allò que els ve de Jesucrist per mitjà dels pastors.

Quan el concili Vaticà II afirma amb rotunditat que "els laics, participants de les funcions sacerdotal, profètica i reial de Crist, compleixen la part que els correspon en la missió del Poble de Déu en l'Església i en el món", queda superada aquella visió més pròpia de les societats piramidals i autoritàries que l'estructura de l'Església catòlica havia copiat en gran part.

Tots els fidels cristians tenen aquella missió de transmetre l'Evangeli, de fer-se canals de l'amor de Déu que santifica, i de ser responsables en l'organització de l'Església.

Per això la figura clau que identifica les relacions a l'Església és la comunió i no el poder. Precisament, l'Església catòlica malda per superar la temptació d'un poder mundà al seu interior i en les relacions amb les societats.

A partir d'aquest reconeixement efectiu del paper clau del laicat en l'Església, es pot plantejar un estil de vida eclesial basada en la comunió entre tots i en la diferenciació de serveis.

Florenci Costa i Padró

(continuarà)

VIDA DELS MOVIMENTS

☉ ACO (Acció Catòlica Obrera)

TARDA DE FORMACIÓ-REFLEXIÓ OBERTA

Per iniciativa de l'ACO Anoia, es va organitzar una tarda de formació-reflexió als locals de la Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat Física (FRATER). També vam convidar a la resta dels militants de l'ACO del bisbat de Vic i a totes aquelles persones que havien estat en moviments d'Església (antics militants del MUEC, de l'HOAC, de la JOC) i simpatitzants de parròquies. Tots plegats vàrem ser una trentena.

El tema que vàrem tractar va ser introduït per Mn. Josep Escós, consiliari de l'ACO i molt conegut i estimat per tots els assistents.

Ens va dir que del fonamentalisme del que es parla més és el religiós, però n'hi ha d'altres: l'econòmic, el polític, en la família, el del culte al cos, el de la terra.

El fonamentalisme és degut a una gran pobresa de pensament i entrar en un fanatisme porta a la destrucció intel·lectual. És com la renúncia a pensar.

Seguidament va entrar a parlar dels diferents fonamentalismes:

Fonamentalisme econòmic en el que predomina el lucre, el diner com a primer de tot.

Fonamentalisme religiós, el principal són les cerimònies i no les persones, fer pregàries públiques, que es vegi.

Fonamentalisme polític, quan s'arriba al poder o a tenir un càrrec i es perpetua creant un idolatria dels governants que poden disposar de les persones com a súbdits (Mc 10,42-45).

Fonamentalisme en la família, quan aquesta està per damunt de tot i també el nepotisme, és a dir, donar càrrecs i favors als familiars i amics.

Fonamentalisme del cos, cultivar el propi cos fins a un extrem, necessitant molts diners per aconseguir-ho tant mirant la salut com la bellesa.

Fonamentalisme de la terra, perill de pensar que són els millors tant els que defensen la terra com els que la volen enfonsar.

Quan els fonamentalismes es barregen, per exemple polític-econòmic-religiós, encara s'agregen més les conseqüències.

Davant el risc del fonamentalisme, cal distingir entre religió i la fe en Jesucrist; el compromís dels creients passa per la mirada teològica, és a dir per la mirada de Déu. La fe, l'esperança i l'amor passen transversalment per l'economia, per la religió, per la política per la família i pel cos.

Hi ha unes actituds que ens donen defenses per esdevenir persones segons el voler de Déu.

L'agraïment que és la fe. Veus el que has rebut de Déu, dels altres, de la terra i te'n alegres. La persona agraïda no necessita ni el privilegi del diner, ni ésser el primer en tot i està oberta a les qualitats dels altres.

La compassió, que és l'amor, és la descoberta del Crist en cada una de les persones que Déu et posa al davant; la persona compassiva no necessita el poder perquè el compassiu descobreix els altres més necessitats.

La llibertat que és l'esperança, és el reconeixement que a dintre teu hi ha l'Esperit de Déu i et dona força per superar les adversitats; la persona lliure no s'aferra ni a la terra, ni a la família, ni al propi cos. La llibertat et dona possibilitat de superar tota mena de dificultats. És la resurrecció.

ACO Anoia

☉ MPC (Moviment de Professionals Cristians)

El dissabte 9 d'abril va tenir lloc la segona trobada diocesana d'aquest curs del Moviment de Professionals Cristians (MPC) a Manresa.

En aquesta trobada els tres grups que formem part del moviment a la diòcesi de Vic (dos al Bages i un a Osona), vam fer un estudi d'Evangelí de la paràbola del Bon Samarità (Lc 10,30-35).

Per a la reflexió ens va ajudar l'esquema que proposa el quadern de Cristianisme i Justícia nº 172 de José Laguna: "Fer-se càrrec, carregar i encarregar-se de la realitat. Full de ruta samarità per a un altre món possible".

Després de meditar i debatre una estona sobre les implicacions que la mirada del samarità pot tenir en la nostra vida de cada dia, vam com-partir un senzill i fratern sopar.

Donat que alguns dels militants s'encarregaven en aquesta ocasió de la preparació de la pre-gària jove que es fa un cop al mes al monestir de Sta. Clara de Manresa, vam acabar la trobada participant d'aquesta vetlla de pregària.

Com a cloenda del curs farem una trobada familiar el diumenge 10 de juliol al santuari de Puigdolena (St. Quirze de Safaja) on habitualment presideix l'Eucaristia Mn. Miquel Tres-serras consiliari del grup de Revisió de vida de Vic.

☉ MIJAC (Moviment Infantil-Juvenil d'Acció Catòlica)

Aquest any els MIJACS del Bages teniem un gran repte: organitzar una Mijacada de cap de setmana.

Des de fa uns cinc anys la coordinadora d'infants del Bages, rebatejada amb el nom de Xircus per als més petits i Baobabs per als grans, s'ha anat consolidant, fins a arribar al punt que ens hem vist capaços d'assolir aquest nou repte.

Preparar un esdeveniment com la Mijacada no és gens fàcil i és difícil d'imaginar per algú que no estigui implicat al moviment. Per aconseguir-ho necessitàvem la implicació de tots, trobar-nos més

dies i ser més constants; i a més amés, que els nens i nenes de la coordinadora fossin els autèntics protagonistes.

Quatre infants de cada centre acompanyats de dos animadors vam posar fil a l'agulla. Ens vam conèixer, ens vam posar d'acord i vam aconseguir portar-ho a terme.

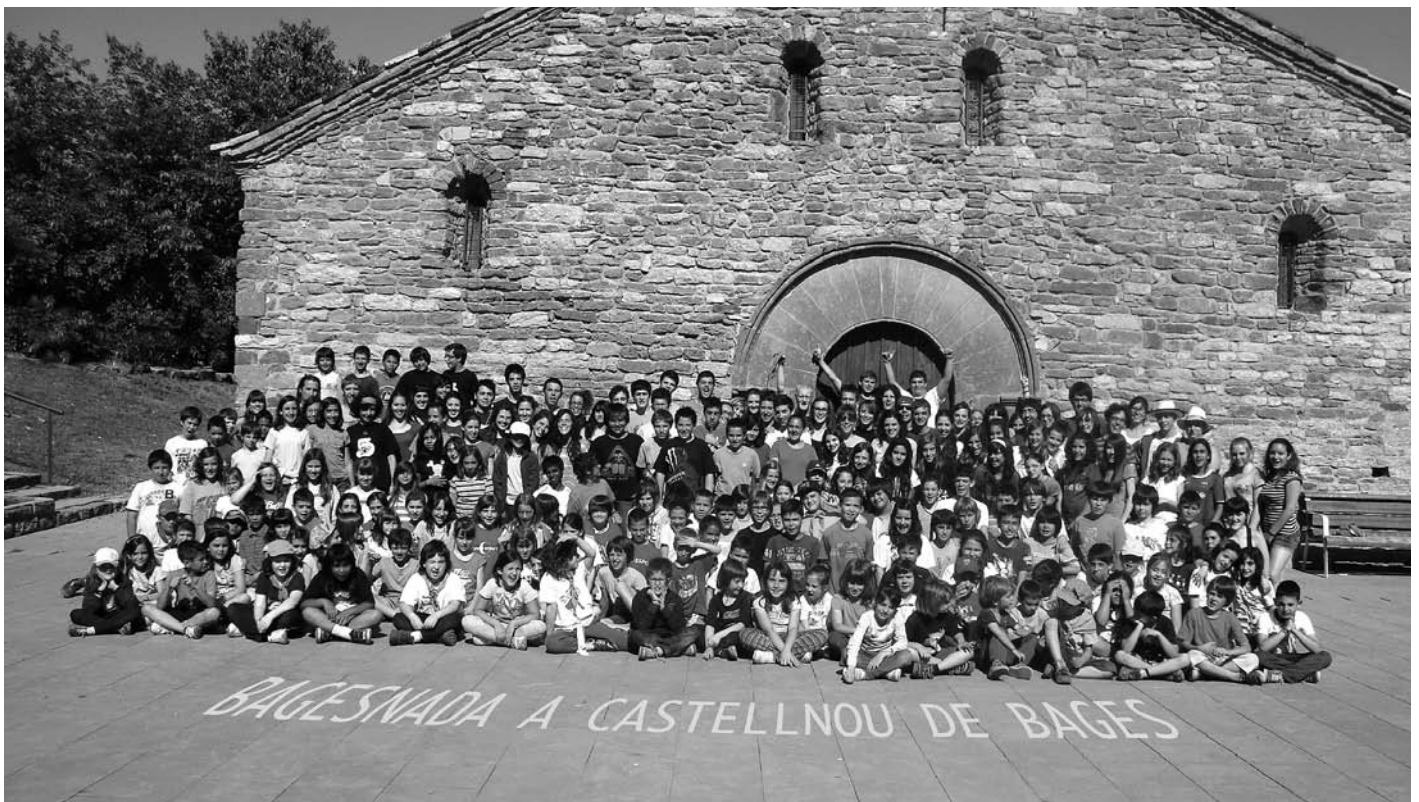
Els infants de la coordinadora van triar l'eix de les tradicions catalanes, a partir del qual van girar totes les activitats del cap de setmana. Van convocar a tota la resta de nens i nenes de tots els centres del Bages i els van transmetre les ganes de participar tant a ells com als seus monitors.

Tanta va ser aquesta il·lusió que vam aconseguir reunir-nos més de 200 persones a Castellnou de Bages el cap de setmana del 14 i 15 de maig.

Va ser llavors quan entre nosaltres va aparèixer el cavaller Sant Jordi disposat a recuperar les tradicions catalanes que estaven desapareixent. Amb l'ajuda de tots vam anar descobrint les tradicions mitjançant unes activitats preparades per cada un dels centres: Sant Jordi, la Patum, Sant Joan...

Dos dies de convivència, germanor, bones experiències, noves amistats, ... de MIJAC.

Coordinadora de Bages

EL WEB DE LA FEDERACIÓ <http://www.federaciomoviments.org>

En la secció DOCUMENTS hi trobareu: Els números anteriors del butlletí Moviments - Documents generals de la Federació - Eines d'Espiritualitat - Documents de Pastoral Obrera - Documents sobre Fe i política - Documents generals d'interès - Materials dels fills Conductors des de 2003 - Materials de trobades

Si voleu ajudar-nos al finançament d'aquest Butlletí, podeu fer un ingrés a: La Caixa. C/c 2100.0288.88.0200233989 (Delegació d'Apostolat Seglar) Gràcies!